

Kiss Benedek

Isten szőlője

Szőlővel álmodom éjjelente.
Uram, ez csak tőled lehet.
Így szeret, aki szeret.

Te nem vagy ott, csak a fák, a tőkék.
Mindig rakottak,
bár megraboltak.

Lehet, hogy nem is enyém,
de hagytak rajta fürtöt.
Megcsócsált fürtök
mustjában fürdök.

És olyan édes, s az egész életet
visszaadja.
Mintha kibomlik újból a barka.

S olyan is van, hogy a must elcsorog.
Olyankor enyém a szőlő.
És boldogtalan vagyok.

Járom a határt,
mezsgyéken járok, s ámulok.
Téged nem látlak.
maradj is szent titok.

Ha majd végső stációm után is
szőlőkaró magaslik,
hiszem, Istenem, eljutok addig a partig,
ahol a legszebb szőlővessző hajlik.

Betlehem örök föltámadása

Bennem él az Isten,
és én a Nagy Istenben élek.
Nem futok már előle
sem utána,
csak ha fáj, vérzek.

De annyira nem is fáj, sokaknak
sokkal nagyobb sebek fájnak.
Hirdetem Őt, hírelem Őt,
Alleluja,
minden testi-lelki világnak.

Megtöretünk, hisz ő is megtöretetett,
nyögjük, hogy miért hagytál el engem.
S ő akkor biccent és mindig
újjászületik értünk
az örök Betlehemben.

Fájdalom nélkül nincsen semmi.
De vér és aranyhoz kell a kenyér.
Kenyér kell, Uram, elsősorban,
vér és arany folyik,
míg a világ
nyugvópontra nem ér.

De addig Ugocsa non coronat,
és Betlehem egyre ragyog.
Imádunk, kiseded, ki bennünk születesz,
s áldjuk fénylő szemed:
a Napot s a Holnapot!

Iancu Laura

Októberi csonka sorok

Itt van a tél a faluvégi szélben.

Ezek az esték oly nagyok,
mintha maga a föld
lépne egyre fáradtabban.

Ki tudja, miért átkozódik,
aztán ablakomnak csapódik
valami névtelen hang.

Készülni kéne valamire.

Annyi félbemaradt vetőzésből
tértem meg,
annyiszor akartam a szemedbe nézni.

Ide hallom, hogy fúj a szél.
Havason jönnek a mindenszentek.
Ezek az esték a sötétől is félnek.

Otthon

A félhomálynál nincs gonoszabb.
El nem takar, csak megvakít,
most is estét mutat már,
holott csak péntek van, és aztán megint
péntek.

Az ég magason, a föld kemény.

Haza kéne menni a kikövezett sötétségbe.
Haza a villafarkú fecskével,
kit nem ér utol a tél.
Haza kéne menni, míg kabátot cserél
Isten, beosonni a persellyel,
felsegíteni a megbotlott angyalokat,
és fogvacogva elmesélni
mindazt, mit odafentről nem láthatnak,
kirakóst játszani, táviratozni a Földre,
aztán onnan is haza sietni,
haza, hogy otthon érjen az este.

Átok

Nem csak hinni:
menni kellett volna,
a keresztúttól balra,
hetekre. Aztán vissza.
Soha sem ugyanoda.

Ne legyen több karácsony,
megátkozott fügefa,
hol megbújt, aki futva,
futva sem ért haza.

Mint oly sokan

Látod, Uram,
az égre nézek, mint oly sokan.
Tisztátalan minden szavam,
nevetnem kéne titkomon,
de földre rogyni rest lábam,
csak áll, mint elragadtatott szobor,
elvakart sebes testtel.
Hiába a borzongás,
bár mindent látsz,
nem engem nézel,
gondom legfeljebb vak ürügy,
véteknek is gyenge.
Csak az ég kopik, elvásik fénye.
Csak az az enyém, ami fáj,
amin nevetned kéne.

Koncsek József

Te – az élő Krisztus arcában

*Lányomnak,
A Mária-templomban a Mátrában*

Ezerféleképpen érlelődik minden itt köröttem,
s elnézem, s részenként most is érdekel,
s az is, hogy a szellőrózsa ide térdepel,
hiszen jártam már itt hajnali ködökben.

S amikor az eső cseppjei
arcomat verdesve lelkesednek,
egyre szelídebbnek
termik a nyár csermelyeit.

Ez a ragyogó patakzás,
a dombon lefutó fodros vizek,
az én ismerős tájam,
én benne hiszek,
s ki itt vagy mellettem – Te, gyermek-arcmás.

Nem szólhatok erről szabadabban,
mert mindig tudtam, itt dobog
a létezésed a dombokban,
s mert tőled boldogok
ők szólnak rólad a szavakban.

Illatos kamilla folyama a réten.
Gyerekkoromban úgy éreztem, hogy ilyen a szeretet.
S ma itt csodák nyílnak neked
egy melengető képben.

Sejtettelek a reszkető nyárban,
s a kora ős bolyhos neszeiben,
titkok beszédében,

s minden sóhajtással védem:
ez az elmondhatatlan ez a jelenő áram
az egyetlen igen.

Jó volna belül lenni a teljességen,
szemlélődő odaadódásban,
mint a fényt lélegző hársfa,
tűnődve, tudatlan védettségen.

Én gyakran szomorú vagyok, s csendes.
Lombokban bontakozik a hitvallásom.
És meg tudom élni a méltóságot,
mely dísztelen, és közel van Istenhez.

A sarkos évek nem mérhették olcsón
döntésüket, hogy elvegyék rólam,
jelen voltam sok tennivalóban,
s lerítt róluk – nem segítik sorsom.

De az, akihez alázattal,
magamat kérve szólok most is,
virágok réti csészéiben mosdik,
és mint a lélek, kertetlen, házatlan.

Én voltam itt, a bükkerdő szegélyén,
ki futó ösvényen bólint, megáll,
este felé, hogy a nap lejár,
... a távolban falusi ház, füstölgő kémény.

S fehér vásznakkal a bájos asszonyok
a hajnalra várnak, harmatot szedni,
ez a hazám itt, mit mondjak, ezernyi
betűként a levelekbe írt titok.

A szeder fonákján ez a tenyerem rajza,
a hársfa itt lélegzik a tüdőmben,
ilyen mindenségből nőttem
árnyként vagy méhrajjal a létbe rajzva?

Mégis elmélyülten, hallgatag derűvel
íme áthallgatom magamhoz a kinti
remegést, mely örömmel érinti
érezésem, s mely szenvedésben tűnt fel.

Mit szólhatok én – egy szigorú tükörben?
Az Istent innen elzavarták
kertelt charták.
(Voltam én is törpe.)

S ő hordta keresztjét szekérút menti
libafű-pázsitos árkok partján,
vigasztalta margaréta, pipacs és borostyán,
s a lábához borult – a falusi Krisztust szeretni.

Lapos bádogtete volt a jel,
sugárzott mégis, meggörnyedt,
napszámok mellé állt, kicsit könnyebb
volt így húzni a kapát
Együtt élve az ő szenvedéseivel.

Saját arcra lelve így. Nehéz.
önsorsán éldelve, bujdosó
igazzal, de saját sorsában olvasott
az, aki a versbe néz.

A reggel rideg, jeges, bronzderes.
Erdőkben rekedt a börzsöny ősz,
ám az ország útján motoz, elidőz
a hajnal, éledez.

Voltak évek – táncolták a sarcot,
s a Krisztus-arcú gabonaszemek
óhajtott jövője odalett,
üvöltő padlásokon szél marsolt.

S most, hogy újra pelyhezik a föld,
a barázdákra élő fény borul,
leszünk az életre tanúk
az ember előtt.

Anga Mária

Emlék ma

Emlékszem az imádságra,
gyermekkorom vasárnapi
szép ruháira, a Pünkösdre,
anyám templomba járó
fekete lakktáskájára,
amiben a könnyeit hordta,
vitte az Atya Isten elé,
várta a vigasztalást.

Szelíden kulcsolódó kezei közé
rejtette egész heti fáradtságát,
körülötte lengett a hajnal
és az éjszaka minden fényessége,
zsolozsmái mögül elő lépett az Isten,
lehajolt a fák és a füvek magaslatáig,
hogy lása a mellé szegődötteket,
a hozzá szólókat, s hallja a Golgotáig
emelkedő éneket, s a fűzér-imát.
Megnyíltak előtte a bűnök titkai,
a szakadó havazásban olvadni kezdtek a
pehelyostyák, mint az ígélet idején.

Anyám tanított beszélni hozzád.
Azóta látom, az évszakvonulások
glóriáját a hegyek és az erdők fölött,
hallom a ünnepre hívó harangszót,
itt állok előtted, összefonódó kezemben
tartom az egész heti fáradtságomat,
míg körülöttem leng a hajnal és
az éjszaka minden fényessége.

Éjszakák

Most csak az éjszakák valóságosak.
A pince mélyébe temetett sötét.
A szoba szögletében vergődnek
a hajléktalan álmok, mint fénybe
veszett lepkék. Valaki harmatot szítál,
az ég zsugorodik éjféli hideggé.

Tükör előtt

Fecske Csaba

Velem takarózik

alszanak a szutykos kártyák
a boldogságot gyártják
szárnyatlan iparos angyalok
fázós kis szívük vacog

illúzióik nincsenek
eltékozolnak reményt kincseket
adnak ha kér mindenkinnek
de amit adnak nem kapja soha senki meg

édes Istenem hol vagyok
világom szálnalmas lelakott
csontjaim sírását hallgatom
velem takarózik a fájdalom

Isten angyalai

kertben lakik az Isten angyalaival
hallhatod sejtelmes suttogásukat
kéjes sikkantásaikat, amikor a szél
csonttalan ujjá becézi őket s láthatod
amint este nagyokat kortyolnak az égre
perdülő hold ezüst poharából a sötétség
könnyű fátyolát ők terítik a rigószívű
odaadó fákra tücskök csókolgatják
pici talpukat a fűben ahol nyom nélkül
tűnnek tova boldog illatokért jóízű csöndért
pille virágot raknak az ágakra megfontolt
gyümölcsöt Isten cserfes angyalai

Négy limerick

Szerelmesek városa Párizs,
unott szittyát, lenyűgöz máris
a Louvre, a Notre Dame,
meg a sok szép madame,
a szememet behunyni kár is.

*

Szép kis falu Szabolcsban Napkor,
szól a kakas már virradatkor.

Kérdezik a jércék:
ezt ugyan kik kérték,
szexelni kora reggel hatkor?!

*

Papnőként szolgál a Vesta-szűz,
vigyázza, hogy égjen feszt a tűz
Vesta templomában.
Sejtelmes homályban
olykor bizony rajtaveszt a szűz.

*

Utunk célja ezúttal Berlin.
Szöszeke kis germán ül a serblin,
nagyokat nyög szegény,
visszhangzik az edény -
gondolja, van nevetni Herr min?

Eső után

Nagy szakállú vén eső
sántikál a réten át.
Vajon honnét bújt elő,
s hová vonszolja magát?

Olyan szomorú a rét,
siratja eltűnt nyarát.
Hirtelen a csönd szívét
egy gólyacsőr szúrja át.

Rekettyék közt fut az ér,
kis pocakján lenge hab,
ahol ott van, odaér
hangjánál is hamarabb.

Lassan földerül az ég,
játszi kedvű szél szalad.
Szemed színe fönt a kék,
színaranyat ont a nap.

KETTŐ

(hódolattal a 100 éve született W.S. mesternek)

Kérdeztető

Hol a papi, hol a mami,
keresi a kicsi Lali,
bonbon-bibirongó.
Se papija, se mamija,
se kocsija, se csacsija,
bonbon-bibirongó.

Hova fut a pici paci,
ahova a csacsi Laci
bonbon-bibirongó.
nem emide, nem amoda,
csakis ide valahova,
bonbon-bibirongó.

Tűzoltót oltottam

Nyár van most, forró nyár,
tűz-ingben tarlón jár.
Tarlón jár tűz-ingben,
Kínjában fölszisszen.

Forrásvíz, szomjoltó,
lámgol két tűzoltó.
Tűzoltó hogy lángol,
füst, láng dől orrából.

Minden tűz ellobban,
víz voltam álmomban,
álmomban víz voltam,
tűzoltót oltottam.

Emlékezés

Baka Györgyi

Szolovjov madarai

*„Az igazság növekedésével
fokozódik a szépség is.”
Vlagyimir Szolovjov*

madarak benső röpte
nem koccan ablaküvegen
bár kívül szállnak ők
rajban körötte mégis
előbb tűnik fel röptük
szemgödre mélyén

az álom mélysége
az éberség világossága
áthatják egymást
tüzes szívében, látja
az igazság úgy lebeg
a holt dolgok fölött
miként a pitypang
bolyhos fehér virága

egyetlen kabátját
fázó koldusnak adja
végtelen síkságok
nyílnak meg szemében
aki belepillant vele tart
véget nem érő
zarándokútjain

semmit sem birtokol
mégis az út egy-egy
megkopott kövéről érzi
az övé volt, mindegyik
oly feleslegesség
és hiány nélküli

Létének édes érzete

Létének édes
érzete
betölti átszövi
bennem a sejtek
közötti űröket
az atomokban
tátongó tereket
a sóvárgó
köztességet
bizonyossággá
változtatva át
az eljövendő
öröm
ujjaimban lüktet
énekel
láthatatlan virágzó
jelenléte
belesimít álmaimba
a belőle folyton
áradó zenétől
föléled bennem
a gondolat
lélegzetem már
csak rajta át
lobbantja életté
az éjszakát

A sziget

Pavel Lungin filmjéhez

hideg hajnali köd száll
a sziget monostorának kis
fatemplomával együtt
zsolozsmák hangjaival
kapaszkodik a hullámok
hegyén csillanó éppen
születő máris elhaló fénybe

az ébredő derű könnyedén
belekarcolja megfejthetetlen
jeleit a jég a hó fagyába
Anatolij éles szeme madarak
röptét kíséri, hessenti őket
szállni, szállni tova
az angyal ujjával rámutat

a szó beléje visszazárul
bűne, érzi, az eget is átböki
sajog, parázslík a szén
egész valója némaságban ég
szája összeforrt csík
virrasztás a hallgatása

fehéren lángoló kövek csendje
fölött fohászokat lobogtat a szél
a homályból fölszakadó fény
ereiben föl-le sodorja,
feszíti a vért, hol kiáltásként,
hol csendként robban, hol a
torony tetejéről kukorékol

földre hányt fekete szénkupac
az ágya, üszkös faág halmaz,
megfosztottsága belső erővé
szikárul, löki, hajtja, emeli a
bűnbánókat az Atya elé
megfordít lélekben, így gyógyít
így tisztul maga is

szerelemes metamorfózis

kezének kelyhe megnyílt
majd rázárult az enyémre
együtt remegő bimbó
ezer szirmú rózsafej
lágyan ringunk
a létezésben

megnyíló betelő sejtóceán
az éjbe az égbe tárultan
minden apró hullámunk
ujjong csapdos árad
zeng miként az örömóda
végre a testen át a lélek
szeret, a lélek!

aminek átadjuk magunkat
már nem a testi vágy
hanem a vágyban a lélek
ő kiáltoz rikolt madárhangon:
eddig rosszul szerettél
a szerelemben is magad
kerested, mennyi hiány,
mértéktelen kapaszkodás

a boldog megtartó létalap
ott virágzik tekintetünkben
nem kér nem kényszerít
hanem befogad elfogad
hordoz fájdalomban
távolságban hiányban -
a napi nyűgökkel ránk törő
halálon átemel

Antal Attila

Idő és dió

Milyen meghittén
hangzik a szó:
dió!
se elektro-
se egyéb technika
működik mégis
a fa
s fújhatják a szelek
modernül
posztmodernül
zöld univerzuma
össze nem dűl –
öregedőben
lengve hídon:
foszló időhálón
szüntelen rettegek:
zuhantomban
kezed majd nem találok...
bár volna
minden álmunk
illatos dióálom!

A zúzmarás fatartó

Kamaszkori tél, este.
A gyújtósvágás ürügyén egyedül lehettem.
A deszkafal résein bevert a hó
– selyemlegyezők a porban –,
a zugokban karcsú szerszámnyeleken
villant a huszonötös égő,
göndör hajzuhatag volt a forgács köröttem,
és ismeretlen csábítás a farönkök
édes-kesernyés lehelete...
Kint felzúgott a szél, jött a karácsony
ékes mellű, kacér angyalokkal.

Aszfalt-blues

Vigaszt az aszfalt nem ígér
szakított éggel mítoszokkal
nem üt át testén elvetél
a mélységekből feltörő dal

tükrén nincs vágy nincs rettegés
csak kívánás és matt szorongás
túlélő-trükkök... légy merész
rejtőzz ügyeskedj! nem maradt más

próbára tesz nap nap után
filmjei bárgyú körfutása
ezt ötször azt hússzor talán...
rég csiger vált új máslásra –

víkend: a roadshow felpörög
remeg a lélek színe alja...
szökni? e tájon nincs egy rög
amit az aszfalt ne uralna

Hétfári Andrea

Egy kupolára

az első lassú lépések nyomában
még majdnem mindig légüres a tér
fölénk gondolt ívek halmazában
a gótikus középig is felér

kinyúlik fentről hátvitorlák csöndje
kigöngyölve boltozat terheit
mert önmagában tartófalnak gyöngye
kifesti hát a jövő tereit

faragott csipkés kőpárkány a múlt
elérhetetlen csúcsvívén a jelen
a türkiz égbe cirruszokat gyújt
üzen lapulva hangon és jelen
magasba tör a tartószerkezet
magába gyűlt imákat elvezet

Érvényben lesz

meg van írva, hogy szenvednie kell
s feltámad majd a harmadik napon
ha nem számolja mélyebb ráncait
kezdhet előlről mindent új lapon

újra mérheti majd az igazságot
nehézkesebb-e mint a tollpihe
ha mérlegserpenyőbe öntik mindazt
miből ki kellett volna jönnie

hogyan ki tudta-e fizetni a számlát
vagy hátralékot hagyott öt-hatod
bezúzza vádak új gépezete
– hogy jól működjön, azt még várhatod –
kinő a törvény bölcsességfoga
s az ártatlannak élni lesz joga

Időparadoxon

hiába nőttek együvé az ágon
a törzs, az ág, a termés egy tövön
a sors ilyen, hogy néha arra szánjon
ha napsütésre készülsz, szóközön

szökik ki rózsás tüdőből az alkony
míg trillázod az ébredés dalát
de nincs remény, hogy így nyugodni
hagyjon
megőrzi bár a régi látszatát

hogyan kavicsokban számoljad az évet
homokszemekben órát, perceket
mindegy is az, ki néha arra téved
egyformán érzi – másként nem lehet
ha minden egyes gyökérből kinő
a fatörzsekbe számúzott idő

Ursa Maior

leheletével bontja már a sátrat
a barna-bronzos kékes-feketét
mert gyorsan él, ki négy keréken vágat
nem fogja törvény rettentő kezét

magot vethet, ha úri kedve tartja
kivetheti a hálóját hamar
s a dolga végeztével várja partja
a végtelennek tűnő, eltakar

előle széles sztratoszférák csöndje
ha nem tekint ki széles ablakán
csak függönyt húzva néha, késő este
fényévet számol késő éjszakán
kimondhatatlan szóval, hogy mi az
mégis az élő egyetlen igaz

Bayer Béla

Karácsony

Jeges szél reszket a fenyők fegyelmén,
hópihék patyolat fátyola leng,
adventi gyertyáink négy pici gyöngyén,
angyalok hírnöki lelke dereng.

Heródes haragját fagy vicсорítja,
Simeon pillája égre mered,
virrasztó pásztorok tüzeit szítja,
Mária eleredt könnye pereg.

Növendék állatok ámulatára
szalmába kisededét rejti az ács,
bégetve néznek a Három Királyra,

e fiúcska lenne a Messiás?
Míg tömjént és mirhát markol kis keze,
mosolyán átsüt a kereszt képzete.

Számvetés

Tucatnyi hó(nap) kezdet,
savószín hiány.
Gyermekarcok
napfogyatkozása.

Imbolygó ködfoszlány:
berlinerkendő-remény.
A csend öblén álom alvad,
megfogant leánymosoly,
de csak Jézuskás anyaöl
bír hazányi vigaszt.

Hó pörog lábainkhoz,
szélszórta Judás-fillér,
s noha a pályadíj pusztán
harminc ezüst,
tülekedünk érte mégis.

Félkenyér csillag
Ratkó karikásán,
önállót moccan a jövendölés.
Ágaskodó éhünk
fölnő a késben.

Boros Edit

Impressziók a Tisza-parton Juhász Gyula szobra mellett

Karnyújtásnyira a szőkülő folyó
nyugati széllel tündökölve
közel(eg) a távol
mintha Anna lépne elő
partraszállás után
egy Gulácsy-képről
és itt verne tanyát
Chopin-etűdöt hallgatva révedezően
pedig szegedi harangszó –
csengő csöndje elnémítja a tücsköket
szírom lebben az égi rónán –
merengő emlékezet
s a szobor arcán valami feldereng
könnyű könnyező vasárnap
vigyázó sóhaját érzi magán
s itt fényárnyékban észrevétlen
foszladozik a magány.
A fény árnyát szövi
az árnyék fénybe száll
„Nem tudni: mi ez”...
a tiszai nyártól lángra lobbant
zuhogó képzelet?
Az alkony sugarút már földet ért
a költő tekintete újra kérdi:
miért miért miért ...

Anima-dal

Az időből lassan kivéslek.
Szobrom leszel: márványkő lélek.
Magáncsillagzatokon túl ragyogó
Emberszív-dobbanású ének.

Bozók Ferenc

ODI ET AMOR

Látszatokat visz a hétköznap.
Férfi s a nő. Csata minden nap.
Torz az adás. Csupa szellemkép.
Antagonisztikus ellentét.

Jing meg a Jang: ugye két önkény.
Ambivalencia-légörvény.
Rosszak a kulcsok a zárhoz.
Nincs meg a társad a bánathoz.

A konyhakés-fejű gazember

Eltagadjuk őt, de tőle félünk.
Pánikolva, rettegésben élünk.
Bár sosem találod, ámde ott van.
Ott az ágy alatt, tapéta-dombban.
Könyvlapok közé lapult be éppen.
Ott a polc s a fal közötti résben.
És kutathatod, hiába nézed,
bár sosem találod, ámde érzed.
Mondd, kitől szorong az összes ember?
Ő a konyhakés-fejű gazember.

Megint Rimbaud

Nyútt, hasadt bakancs a bánat.
Kócos, éjnehéz hajamba
holdsugár gubancolódna,
csillag és bogáncs tapadna.

Gondjaim zsebembe gyűrve
ballagnék az éjszakában.
Rugdosnám, miként a labdát
glóriám az út porában.

Ars poetica

A pusztulás ebédje sebzi számat,
apám a testi kín, anyám a bánat.
A címerem alázttatás, szegénység.
A misszióm, hogy szívemet ne értsék.

Ez a vonat most van indulóban

Ez a vonat most van indulóban.
Őszi bánat zeng az indulóban.
Végleg itt marad, mit itt feledtél,
ez a vonat vissza már sosem tér.

Visszanézni vágysz, hiszen haladtál,
mégis úgy hiszed, hogy elmaradtál.
Ez a vonat vissza nem jön újra,
mozdonyát a végtelenbe fúrja.

Ez a vonat színezüstre festve.
Szíve láng, de színezüst a teste.
Visszanézni vágysz, de zárt az ablak.
Eltűnődve integetsz magadnak.